

Максим Перебийніс

Микола Костомаров

То не зараза та, що з пекла вигаса
І по світу зі смертю гуляє,
Паскудить мир, як ниву сатана,
І білий світ тугою засіває, –

То наш Максим, неприятелям страх,
Завзятіший вкраїнський гайдамака,
Розносить лихо по чужих кутках:
Не милує ні жида, ні поляка.

З ним тисяча гайдамаків летить:
Заблискали їх гострії шаблюки,
Теленька поле, меркне божий світ,
І лихо тим, що в їх попались руки!

Чи пробіжать село, чи город перейдуть,
Заселений ляхами-ворогами,
Там настає послідній страшний суд,
І розіллється вража кров річками.

Чи в панський замок налетять вони,
І стане панський замок – попелище:
В неволі ниють біднії пани,
А в їх країні – як на гробовищі.

Отак Максим з ватагою своєї
Вкраїнську долю відомщає!

Ні розжальять його вдова, ні сирота,
Ні добрая хороша панянка:
Максимові ніщо урода та;
Він, знай, усе ґрасує до останка.

Не раз при матері він розбивав
Об стіну, сміючись, її дитину.
Господь ляхів за вчинки покарав
І уручив страшний свій меч Максиму.

І що ж? Чого се змінивсь Максим?
І де він є? А військо сиротіє!
Чи вже огид йому пожарний дим,
Чи наслідку він ляхів жаліє?

О ляшка, ляшка! Диман-чарівниця!
Нащо од нас Максима ти украла;
Нащо к собі його причаровала?

Максима ти не схочеш полюбити;
Максима ти схотіла загубити!

Ляхи сміються: плаче Україна:
Немає Максима, немає Максима.